

Arrest

nr. 306 776 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VANDERBECK
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2024 tot

- afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en;
- het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DECLERCQ, die *loco* advocaat G. VANDERBECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben, tracht in 2005 zijn verblijf te regulariseren onder een valse identiteit met een valse Portugese identiteitskaart.

1.2. Verzoeker wordt op 9 februari 2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

1.3. Verzoeker wordt weerhouden door de politie te Anderlecht op 4 oktober 2023 wegens illegaal verblijf.

1.4. Op 4 oktober 2023 wordt hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor verdenking van witwassen, bendevoorming, -deelname en valsheid in geschriften.

1.5. De door verzoeker overhandigde tijdelijke Portugese verblijfskaart, geldig tot 23 oktober 2022, brengt de verwerende partij ertoe de Portugese autoriteiten aan te schrijven met een aanvraag voor een bilaterale overname. Op 12 oktober 2023 laten de Portugese autoriteiten weten zich niet te verzetten tegen verzoekers terugkeer. Zij verzoeken de verwerende partij hierbij om hen de vluchtgegevens te bezorgen, ten laatste 48u op voorhand.

1.6. Bij beschikking van 7 mei 2024 beveelt de onderzoeksrechter te Brussel, onder het stellen van bepaalde voorwaarden, de handlichting van het aanhoudingsmandaat.

1.7. Op 7 mei 2024 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 7 mei 2024 ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

naam: D. V. S.

voornaam: M.

geboortedatum: 26.01.1981

geboorteplaats: /

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias: F. G. J. A. 06.08.1978 Porto de Mos-Lagos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.10.2023 voor verdenking van witwassen, bendevoormingdeelname, valsheid in geschrift, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België te verblijven met zijn vrouw en hun dochtertje.

Bovendien het feit dat zijn vrouw en hun dochtertje in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Niettegenstaande betrokkene als voorwaarde tot voorlopige invrijheidstelling van de Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel op 07/05/2024 opgelegd kreeg België niet te verlaten, deze voorwaarden ingaan tegen de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene kan ook in Portugal – alwaar hij een verblijfsvergunning heeft - bereikbaar zijn voor de gerechtelijke instanties via GSM en indien nodig mits toestemming terugkeren voor zijn verdere procedure.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: F. G. J. A. 06.08.1978 Porto de Mos-Lagos

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.10.2023 voor verdenking van witwassen, bendevoormingdeelname, valsheid in geschrift, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: F. G. J. A. 06.08.1978 Porto de Mos-Lagos

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.10.2023 voor verdenking van witwassen, bendevoormingdeelname, valsheid in geschrift, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 11 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: F. G. J. A. 06.08.1978 Porto de Mos-Lagos

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.10.2023 voor verdenking van witwassen, bendevoormingdeelname, valsheid in geschrift, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Portugal. Mocht de overname door Portugal niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Brazilië.

(...)"

1.8. Op 7 mei 2024 wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, (1):

naam: D. V. S.

voornaam: M.

geboortedatum: 26.01.1981

geboorteplaats: /

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het Belgische grondgebied.

De beslissing tot verwijdering van 07/05/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.10.2023 voor verdenking van witwassen, bendevoormingdeelname, valsheid in geschrift, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in België te verblijven met zijn vrouw en hun dochtertje.

Bovendien het feit dat zijn vrouw en hun dochtertje in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat

betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)”

1.9. Op 8 mei 2024 richt verzoeker aan de burgemeester van Leuven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Aangaande de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, zoals vervat in de bestreden bijlage 13septies, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Aangaande het bestreden inreisverbod

In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), niet-ontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu voert verzoeker aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan *“van de wetten van 08.07.1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken”*.

Hij betoogt dat hij in al zijn contacten met de autoriteiten uitsluitend de Franse taal gebruikte, dat al zijn procedures in het Frans werden gevoerd en dat hij wel Frans, maar geen Nederlands spreekt. Verwijzend naar arrest nr. 196 118 van de Raad van 5 december 2017, stelt hij dat de bestreden beslissing een bepaling van openbare orde schendt waardoor deze onwettig is en moet worden vernietigd.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging en van de voorzichtigheidsplicht.

Hij betoogt in een eerste onderdeel dat de verwerende partij niet alle elementen heeft verzameld die nodig zijn om met kennis van zaken tot een beslissing te komen en haar beslissing te baseren op een beoordeling van alle relevante factoren, in het bijzonder zijn lang verblijf in België (22 jaar), het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en het feit dat zijn gezin zou worden verscheurd. Hij meent dat de redenen voor de duur van het inreisverbod en de redenen voor de termijn of het ontbreken ervan naar behoren moeten worden gemotiveerd en dat bijzondere aandacht moest worden besteed aan het feit dat het inreisverbod geldt voor een zeer lange en ernstige periode.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de gevolgen van de bestreden beslissing niet naar behoren werden afgewogen. Hij verwijst hierbij naar de sterke banden met zijn familie, zijn dochter en partner, die hem niet alleen financiële maar ook morele steun op dagdagelijkse basis bieden en hem helpen met zijn re-integratie in de maatschappij. De gevolgen voor zijn privé- en gezinsleven werden volgens hem niet aan een voldoende zorgvuldige analyse en afweging onderworpen. Hij wijst erop dat de onderzoeksrechter van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van mening was dat het voor de bescherming van de samenleving niet noodzakelijk was om hem in de gevangenis te houden of onder elektronisch toezicht te plaatsen zodat het argument van de bescherming van de samenleving volgens hem geen stand houdt.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat de gevolgen van de beslissing onevenredig zijn voor zijn partner en dochter. Hij stipt aan dat hij vader is van een 23-jarige dochter die in België woont en zij door de beslissing van haar vader wordt beroofd. Daarnaast wordt zij belet haar privéleven te genieten doordat zij zal worden gedwongen om contact met hem op te nemen via de media of haar te dwingen naar Brazilië te reizen, wat lang, onzeker en duur kan zijn en haar relatie met haar vader in gevaar kan brengen. Hij verwijst vervolgens naar zijn in België verblijvende partner, haar eerste dochter, die verzoekers als vader beschouwt en wier minderjarige kinderen verzoeker als grootvader beschouwen. Hij vervolgt gedurende meer dan 20 jaar geen voet meer gezet te hebben in Brazilië en wijst erop dat zijn gezin er nog nooit geweest is.

In een vierde onderdeel zet verzoeker uiteen dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten ook gevolgen heeft voor de wettigheid van het inreisverbod.

In een vijfde onderdeel betoogt verzoeker dat er geen risico is op onderduiken. Hij stelt dat hij al meer dan 22 jaar in België woont, hij vastgehouden werd in de gevangenis van Leuven en vervolgens onder elektronisch toezicht wordt geplaatst, zijn biologische dochter in België woont en hij zich als een vader gedraagt voor de dochter van zijn partner.

3.3.2. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld, nu hij geen woord Nederlands begrijpt en alle communicatie met de autoriteiten eerder in het Frans is verlopen, kan hij niet gevolgd worden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn eerste middel betoogt dat artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken) *in casu* toepasselijk zou zijn. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Een bijlage 13septies is geen “akte” waaromtrent verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, doch een politiemaatregel, die werd genomen na controle of verzoeker aan de verblijfswetgeving voldeed. De verwijzing naar artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken is *in casu* niet dienstig en mist op dit punt juridische grondslag. *In casu* blijkt dat verzoeker werd aangetroffen te Leuven. Conform artikel 39, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken *juncto* artikel 17, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken diende de bestreden beslissing in het Nederlands te worden getroffen. Het arrest van de Raad van 5 december 2017 met nr. 196 118 heeft betrekking op de taal waarin een bijlage 19ter diende te worden opgesteld en heeft geen uitstaans met het nemen van een bijlage 13septies, zoals *in casu*. Een verwijzing naar voormeld arrest is derhalve niet relevant. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Verzoeker kent de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, wegens het risico op onderduiken en omdat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Er wordt toegelicht dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken en dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde, redenen waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Daarnaast blijkt uit de motivering van het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met de door verzoeker afgelegde verklaringen en met de elementen, vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het administratief dossier bevat zowel het aanhoudingsmandaat van 4 oktober 2023 als de handlichting van de onderzoeksrechter bij de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 7 mei 2024 waarbij voorwaarden werden opgelegd. In het aanhoudingsmandaat wordt onder meer aangegeven dat verzoeker er sterk van verdacht wordt deel te nemen aan activiteiten van een criminele organisatie die actief is in het wiswassen van opbrengsten van diverse misdrijven die op het grondgebied van het Koninkrijk zijn gepleegd, met name mensenhandel, de afgifte van valse identiteitsdocumenten teneinde personen, met hoofdzakelijk de Braziliaanse nationaliteit, zich in België te vestigen en van sociale en fiscale fraude van grote omvang in de bouw- en schoonmaaksector. Er wordt voorts op gewezen dat de gepleegde feiten doen geloven dat verzoeker opnieuw inbreuken zal plegen nu hij reeds veroordeeld werd in 2012 voor het gebruik van valsheid

in geschriften en hij gekend is bij de autoriteiten wegens witwassing en wapenbezit. Voorts wordt uiteengezet dat de feiten, in zover aangenomen wordt dat ze vaststaan, de openbare veiligheid ernstig ondermijnen daar het geïnstitutionaliseerde doel van een criminele organisatie erin bestaat algemeen ernstige misdrijven te plegen en het *in casu* zou gaan om een aanzienlijke organisatie met name door het gebruik van stromannen of -vrouwen, het gebruik van talrijke Belgische en buitenlandse vennootschappen en aanzienlijke geldtransfers naar andere Europese landen. Bovendien, zo stelt het aanhoudingsmandaat, in geval de feiten worden aangenomen, getuigen zij van een bijzondere minachting voor andermans eigendommen en de belangen van de schatkisten van Europese landen. Ook al beveelt de onderzoeksrechter op 7 mei 2024 de handlichting van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden, hij stelt expliciet dat, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, er ernstige redenen zijn om te geloven dat, indien verzoeker vrijgelaten wordt zonder voorwaarden, hij zal recidiveren in zijn delinquent gedrag.

Gelet op de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, kon de verwerende partij op goede gronden vaststellen wat volgt:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04.10.2023 voor verdenking van witwassen, bendevoormingdeelname, valsheid in geschrift, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Door in het verzoekschrift simpelweg te betogen dat omwille van de vaststelling dat de onderzoeksrechter het niet noodzakelijk achtte hem in de gevangenis te houden het argument van de bescherming van de samenleving geen stand zou houden, doet hij voorgaande motieven niet wankelen. Ook al houdt het aanhoudingsmandaat geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit afleiden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, te meer rekening houdend met de inhoud ervan, zoals *supra* besproken. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Voor het overige brengt verzoeker geen kritiek bij die verband houdt met de opgelegde voorwaarden door de onderzoeksrechter. De stukken, neergelegd door de verwerende partij ter terechtzitting, namelijk het verzoek om advies met betrekking tot de verwijderingsprocedure van verzoeker gericht aan de Procureur des Konings, alsook de mededeling van de penitentiair administratief assistent inzake de handlichting van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden, hoeven in het licht van het concrete betoog van verzoeker dan ook geen verdere toelichting.

Gezien verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, heeft de machtigde op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet door geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

3.3.5. Ook waar verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM voorhoudt, kan hij niet overtuigen. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. In eerste instantie wordt aldus nagegaan of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een partner en een dochter heeft die beiden over een legaal verblijf beschikken (Vragenlijst 6 oktober 2023, punten 6, 7 en 9; administratief verslag illegaal verblijf; formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling 4 oktober 2023).

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 8 van het EVRM het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart in België te verblijven met zijn vrouw en hun dochtertje.

Bovendien het feit dat zijn vrouw en hun dochtertje in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert aldus dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de ingeroepen gezinsleven, dat dit als dusdanig niet wordt betwist en dientengevolge werd overgegaan tot een belangenafweging.

De vraag stelt zich of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd.

De situatie van verzoeker is deze van een vreemdeling die zich heden in onregelmatig verblijf in België bevindt. Hij betwist dit niet. Het betreft dan ook de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkene en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er

elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101).

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij wijst er terdege op dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Hij is dan ook van mening dat het gegeven dat verzoekers partner en dochter die in België verblijven en het feit dat verzoeker nu wordt bevolen om het grondgebied te verlaten, geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, daar de algemene belangen van de samenleving *in casu* superieur zijn aan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

In de voorliggende situatie moet ook worden vastgesteld dat verzoekers verblijf in België steeds precair was.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2005 zijn verblijf trachtte te regulariseren onder een valse identiteit met een valse Portugese identiteitskaart en dat hij in 2012 reeds veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel wegens valsheid in geschriften. Hij verklaart eens 11 jaar en dan weer 22 jaar in België te verblijven, doch heeft in heel die periode onder zijn ware identiteit nooit over een legaal verblijf beschikt. Hiernaar bevraagd ter terechtzitting geeft verzoekers raadsman te kennen dat hij er geen weet van heeft dat er stappen werden ondernomen met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht onder verzoekers ware identiteit, behalve dan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die werd ingediend nadat de bestreden beslissing genomen werd.

Verzoeker licht in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift toe dat hij in 2002 naar België is gekomen en dat hij in 2004 vervoegd werd door zijn vriendin en hun dochttertje. In deze situatie dienden verzoeker en zijn partner er zich steeds van bewust te zijn geweest dat de uitbouw en voortzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied eveneens een precair karakter kende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen aantonen.

Door enkel opnieuw op zeer algemene wijze te verwijzen naar zijn relatie en zijn langdurig precair verblijf in België, toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Hij toont trouwens ook geenszins aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven, tijdelijk dan wel voor langere duur, elders, zoals in verzoekers land van herkomst dan wel in Portugal, wordt beleefd. Verzoeker brengt hieromtrent geen enkele element bij. Ook kunnen tijdens eventuele tijdelijke periodes van scheiding van zijn partner en dochter contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via bezoeken. Het tegendeel wordt alvast niet aangetoond.

Voorgaande vaststellingen volstaan reeds opdat kan worden besloten dat in geen geval blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker (en zijn partner en minderjarige dochter) enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds, wordt niet aangetoond.

Gelet op voorgaande uiteenzetting alsook de uiteenzetting *supra* omtrent de vaststelling dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden blijkt des te meer geen disproportionaliteit tussen verzoekers gezinsbelangen en het algemene belang.

Waar hij nog wijst op de goede banden die hij heeft met de meerderjarige dochter van zijn partner, kan worden volstaan eraan te herinneren dat het gezinsleven tussen verzoeker en het meerderjarige kind van zijn

partner niet vermoed wordt en dat hij geen blijk geeft van bijzondere banden van afhankelijkheid, waardoor hij zich in dit verband niet kan beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont daarnaast niet concreet aan dat hij, los van de ingeroepen gezinsband, duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Al zeker doet hij niet blijken van de zeer uitzonderlijke omstandigheden die zijn vereist om in de voorliggende situatie, waarin verzoekers verblijf in België steeds precair was, een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven te kunnen vaststellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 52 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. Waar hij een schending van artikel 3 van het EVRM aanhaalt, toont hij niet aan in welke mate voormelde hogere rechtsnorm door de bestreden beslissing geschonden wordt, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3.7. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing. Een schending van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoeker zet niet uiteen in welke mate de rechten van verdediging zouden zijn geschonden waardoor dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is.

De middelen zijn niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van voormelde hogere rechtsnorm. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker, verbonden aan artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

3.4.2. Verzoeker voert nog aan dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarvan hij meent dat die onderzocht moet worden. Het volstaat eraan te herinneren dat de aanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en het indienen van dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	I. FLORIO
--------------	-----------